SZÁSZRÉGEN ÉS VIDÉKE

KULTÚRA • EGYHÁZ • KÖZÉLET

XXIII. évfolyam 10. (272.) szám, 2021. október

A gyökér megmarad

„A vértanúkkal együtt kell élnünk” (Sütő András)

A magyar szabadságharcot leverték. Európa tavasza szörnyű vérzivatarrá változott. Világosnál elveszett a haza, és következett a bosszút lihegő bécsi udvar eszközökben nem válogató megtorlása. Ezren és ezren végezték életüket a bitófán, a kivégzőosztagok előtt, vagy a börtönök sötét homályában töltötték legszebb éveiket. Földönfutók, menekülők százezrei hagyták el hazájukat könnyes szemmel. Haynau, a bresciai hiéna véres árnyéka belengte a magyar földet.

Amíg magyar lesz e földön, égő felkiáltójelként élni fog a lelkünkben Arad 13 mártírjának emléke. Nem voltak mind magyarok, de tudták, hogy a szabadság mindenkinek egyformán szent ügye. Bátrak votak a csatákban, bátrak a vesztőhelyen is. Hősök voltak, akik áldozatot, vértanúságot vállaltak egy eszméért. Az eszméért, amiért érdemes élni és meghalni, amelyet úgy hívunk: **szabadság.** Szimbólumok bizonyítják feledhetetlenül, hogy „Fényesebb a láncnál a kard”.

1849. október hatodikának hajnalán az aradi vár felett véres ködben kelt fel a nap. Elbúcsúzva egymástól, egymás után léptek a bitófa alá az elítéltek. Vécsey Károly utolsóként került a bitófához. **„Isten adta a szivet, a lelket nekem, amelyik népem és hazám szolgálatáért lángolt”** – mondta, az utolsó szó jogán, hóhérainak. Mivel már nem búcsúzhatott el senkitől, az előtte kivégzett Damjanich János kezét csókolta meg. A magyar főúr kezet csókolt a szerb parasztivadéknak, bizonyítva ezáltal is, hogy a szabadság mindenkinek egyformán szent ügye.

„Ki tehet arról, hogy ilyen a magyar sorsa? Krisztus a keresztje tövében érett apostollá. Tehát a bitófák tövében kell forradalmárrá érni a magyar lelkeknek is. Tegnap hősök kellettek, ma mártírok. Így parancsolja ezt hazám szolgálata” – üzente népének a bitófa alól Lázár Vilmos.

A fájdalmat feloldja az emlékezés. A bitófák jelképpé válnak, amelyek azt sugallják, hogy „Ne bántsd a magyart”. A magyar olyan, mint a kova. Minél jobban ütik, annál keményebb lesz, és ha sokat ütik, szikrázik is. E szikrák fénye megmutatja, hogy mégis élünk, őrizzük nyelvünket, hagyományainkat és őseink hitét.

Az első vértanú, Batthyány Lajos miniszterelnök a kivégzőhelyén álló örökmécses, a megmaradás jelképévé vált. Utolsó szavai – **„Magyarországot a poklok kapui sem fogják megdönteni”** – váteszként élnek minden igaz magyar lelkében.

„Istenem, az újkor ifjúsága egész ember lesz-e? Árpádok dicső szentjei, virrasszatok a magyar ifjúság felett, hogy Krisztusé legyen a szívük és a hazáé az életük.” Kiss Ernőnek az utolsó éjszakáján a siralomházban megfogalmazott aggodalmai fájdalmasan időszerűekké váltak napjainkban, amikor a XXI. század kihívásai, a globalizáció, a nemzeti öntudat teljes félreértelmezése, az újra rákfeneként terjedő, elvakult nacionalizmus komoly erőpróba elé állítják az új nemzedéket. Nekünk nem kell ekkora áldozatokat hoznunk. Nem kell az életünket kockáztatnunk. Velük ellentétben nem a harcmezőn, hanem a mindennapokban kell helytállnunk. Más módon, más körülmények között ugyan, de nekünk is küzdenünk kell, az országunkért,

→

Október
Mindszent hava
őszhó
magvető hava

Útravaló:

„Nincs ember, ki a szabadságot nem szeretné, de az igasságos ember mindenkit szabadnak kíván, az igasságtalan csak önmagát." *(Kossuth Lajos)*

Októberi eseménynaptár

• 2-án hunyt el (1761-ben) **Mikes Kelemen** író, műfordító, II. Rákóczi Ferenc íródeákja, kamarása.
• 3-án (1957-ben) hunyt el **Szabó Lőrinc** Kossuth-díjas költő, műfordító, a modern magyar líra egyik nagy alakja.
• 4-e Assisi Szent Ferenc ünnepe.
• 5-e a pedagógusok világnapja (1996 óta).
• 5-én (1917-ben) született **Szabó Magda** író, költő, műfordító.
• 5-én (1864-ben) halt meg **Madách Imre**, a magyar irodalom és drámaköltészet kiemelkedő alakja.
• 6-án (1849-ben) végezték ki a 13 aradi vértanút.
• 13-án (1971-ben) halt meg **Kemény János** író, színházigazgató, mecénás, a marosvécsi Helikon írói munkaközösség megalapítója.
• 16-a: Szentszék: II. János Pál pápa megválasztásának évfordulója.

Madách Imre

a hazánkért, a holnapunkért. Ez egyúttal a közösségeink, családunk, gyermekeink, unokáink holnapjáért és a javukért való munkálkodást is jelenti. Nem lehetünk közömbösek hazánk vagy éppen szűkebb pátriánk, szülőhelyünk, lakóhelyünk sorsa, jövője iránt. Nekünk is, a magunk helyén és a magunk tehetsége szerint, felelősséget kell vállalnunk, és tennünk kell a közösségért: a magyar hazáért, a nemzetért és kisebb közösségünkért. Ez a kötelességünk. Nem kívánom feleleveníteni a vértanúk teljes életútját, csak felidézem a nevek mögött rejlő emberi erényeket. Ezzel akarom átélhetővé tenni tragikus sorsukat, hősi halálukat. Így vagy úgy, de Arad mindig emlékeztetni fog.

Hiszem, hogy az itt raboskodó, oly sokban különböző – magyar, német, osztrák, horvát, szerb, örmény – kisnemes, polgár, főúr, nincstelen, barát és ellenfél egy közös célért, a magyar szabadságért és függetlenségért áldozta életét.

Hisszük, hogy példájuk összekötő kapoccsá, híddá válik a népek között, s az európai gondolkodás szellemében a kölcsönös tisztelet és megértés jelképévé olvad. Ezerszáz esztendeje már, hogy hazát foglaltak őseink e földön. Gyökeret eresztettek, és őrizték vérrel, ésszel, türelemmel, magyar szívük teljes szeretetével. A gyökér megmaradt! Félnünk nekünk sem szabad. Töretlen hittel és kitartással őrizzük meg mi is ezt a gyökeret. Sokat próbált nemzettársaimmal együtt töretlenül hiszem, hogy a mi nemzedékünk, de az utánunk jövők is, megtartjuk azt az örök fogadalmat, amiért zivataros történelmünk során sok száz vértanú az életét áldozta, és amit így fogalmazott meg a nemzet költője: **„Mutassuk meg: a magyar nem olyasmi,/ Mint a gyertya, mit el lehet oltani; A magyarnak élnie kell örökké,/ És nem szabad rabnak lennie többé!"**

ZSIGMOND SÁNDOR
(Sepsiköröspatak)

'56 dicsősége

Sebesen száll az idő, de a fénye nem fakul. Nem, mert bátor harcosai vérükkel írták be a történelembe legdrágább kincsünket, a szabadságot. Azt hangoztatták: inkább meghalunk, mint rabságban éljünk. Igen, hősök voltak, rettenthetetlenek, megfélemlíthetetlenek. Micsoda lángoló, micsoda lelket átformáló ez a csodálatos szabadságharc! Egy maroknyi kis nép, a magyarság szembe mert szállni a hatalmas szovjet birodalom parancsuralmával, saját kezébe akarta venni sorsa irányítását, kivívni nemzeti függetlenségét, és valódi demokráciában akart élni. Ez végtelenül feldühítette a kommunista szuperhatalmat – azonnal rázúdította tankszörnyetegeit az ellenszegülőkre.

A bibliai Dávid parittyájával földre teríthette az óriási Góliátot, hanem a mai atomkorban az állig felfegyverzett orosz túlerővel szemben lehetetlen volt győzni. Itt csak meghalni vagy elmenekülni adatott meg. A bátrak elszántan küzdöttek. A pesti

srácok legendás hősiessége az 1848-as ifjak csupa tűz szellemét idézi.

A szabadságharcot vérbe fojtották, s Magyarországra a Kádár-korszak rémuralma nehezedett. Romániában is kegyetlenül leszámoltak az '56-os eszmék híveivel: börtön, üldöztetés várt rájuk. Gerinces kiállásuk miatt többen öngyilkosságba menekültek. Így tett kedves tudós professzorunk, Szabédi László is, akinek az előadásai mindig lenyűgöztek. '56 célkitűzései ma is rendkívül időszerűek.

Tisztelettel kell adóznunk emlékének.

KAJCSA JENŐ

Reformációra szorul a boldogság utáni vágyunk

Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, nem ül a csúfolódók székére, hanem az Úr törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. *(Zsolt 1, 1–2)*

Minden embernek vannak elképzelései a boldogságról, ugyanakkor keresi a boldogság útját. Szeretné boldoggá tenni önmagát, s amennyiben vannak a közelében olyanok, akiket szeret, azokat is boldogítani akarja. Noha az emberiség túlnyomó része boldog akar lenni, mégis rengeteg boldogtalan ember van, mert természet szerint mindannyian hajlamosak vagyunk arra, hogy miközben keressük a saját boldogulásunk útját, másoktól vegyük el a boldogulás lehetőségét. Az esetek túlnyomó többségében a legtöbb ember elképzelésében a boldogság csupán földi és mulandó dolgokhoz kötődik. Mondhatjuk, a bűnben megromlott emberi természet rossz helyen keresi a boldogságot.

Boldoggá tehet a földi kincs, a gazdagság, amit pénzben, vagyonban lehet mérni?

Egy nagyon gazdag emberrel készült interjú. Többek között a riporter a következő kérdést tette fel:

– Kedves uram, ugye, ön nagyon boldog ember?

A kérdésre nem várt, de őszinte válasz érkezett:

– Én, boldog? Nézze, a kezemben van egy levél, melyben zsarolnak, és sok pénzt követelnek tőlem. Én, boldog? A házamat éjjel-nappal őrzik, én és a családom tagjai nem mehetünk magunkra szabadon, ahová akarunk. Úgy élek, mint egy rab, mindig őriznek. Én, boldog? Amikor több titkár és alkalmazott várja a parancsaimat az üzleti ügyekkel kapcsolatban? Én legyek boldog, amikor senki nem tud helyettesíteni?

Találkozunk olyan esetekkel is, hogy sok pénzzel, vagyonnal rendelkező emberek öngyilkosok lesznek, s ilyenkor látjuk, hogy a gazdagság nem biztosítja az ember boldogságát. Boldoggá tehetnek a testi élvezetek, melyeket hajszol az ember ifjúságától kezdve?

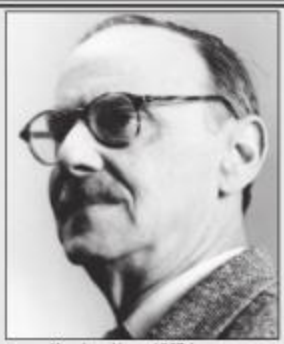

Kemény János 1967-ben

• 17-én halt meg **Bethlen Miklós** államférfi és emlékíró.
• 20-án (1554-ben) született **Balassi Bálint** költő, törökverő nemes. A magyarországi reneszánsz második korszakának nagy alakja. A magyar nyelvű költészet első kiemelkedő művelője, a magyar irodalom első klasszikusa.
• 20-án (1931-ben) hunyt el **Szentgyörgyi István** színész.
• 21-én (1878-ban) született **Krúdy Gyula** író, hírlapíró, a modern magyar prózaírás kiváló mestere.
• 22-én (1811-ben) született **Liszt Ferenc,** a 19. századi romantika legjelentősebb magyar zeneszerzője és minden idők egyik legnagyobb zongoraművésze.
• 23-án (1956-ban) Magyarországon kitört a forradalom.
• 27-én (1759-ben) született **Kazinczy Ferenc** író, költő, a nyelvújítás vezéralakja.
• 30-án (1922-ben) halt meg **Gárdonyi Géza** író, költő, drámaíró, újságíró, pedagógus.
• 31-én (1517-ben) **Luther Márton** kifüggesztette a wittenbergi templom kapujára 95 tételét. **A reformáció ünnepe.**
• 31-én (1918-ban) hunyt el **Tisza István** politikus, miniszterelnök, az MTA tagja. Az ő nevéhez fűződik az Osztrák–Magyar Monarchia háborúba lépése második miniszterelnöksége idején; ellene követtek el gyilkosságot az őszirózsás forradalom utolsó napján, 1918. október 31-én.

Októberi eseménynaptár

Egy fiatal lánnyal beszélgettem néhány évvel ezelőtt, aki inkább a szórakozóhelyeket választotta a bibliaórai közösség helyett. Amikor megkérdeztem, hogy boldog-e a szó szoros értelmében, azt válaszolta, hogy minden szórakozási alkalom, minden bulizás külön örömöt ad, de tartós boldogságról nem beszélhet. Noha beismerte, hogy jó lenne Isten Igéje szerint élni, mégsem változtatott, mert a „bűnösök tanácsa" édesebbnek tűnt, test szerint kívánatosabbnak látszott. Inkább hajszolta tovább a testi gyönyöröket, kereste tovább a minden, bűnös alkalom kínálta lehetőséget.

Olyan világban élünk, hogy szinte mindent helyettesíteni lehet, minden eredetiről lehet hozzá hasonlót készíteni, lehet hamisítani, lehet hamisat nyújtani az igazi helyett. Így van ez a lelki élet területén is, az igazi boldogság helyett a sátán felkínálja a hamisat, az utánzatot. Ad apró örömöket, melyek nagyoknak tűnnek, s miután megkaptuk, érezzük, hogy mégsem vagyunk boldogok, valami más kell, valami újabb testi élvezet.

Az Isten nélküli öröm olyan, mint a délibáb, amikor elérte az ember, tovatűnik, kezdheti újra a hajszát, hogy elérje, s ez számtalanszor megismétlődik mindaddig, amíg meg nem reformálódik a boldogságról való gondolkodásunk, a boldogsághoz való hozzáállásunk.

Az eredendő bűn magában hordja azt is, hogy boldogulásunk-boldogságunk kizárhatja mások boldogulását és boldogságát. Bibliai példa tanúskodik erről: az első emberpár első két gyermeke, Kain és Ábel. Kaint zavarja Ábel boldogsága, és ő úgy akar boldogulni, hogy elveszi testvére életét, hogy ne lássa annak boldogságát. Boldogságát azonban nem tudja elvenni, mert Ábel boldogsága a hit által Istenben gyökerezik, Istentől van, Istenben van. Aki az Úr törvényében gyönyörködik, aki arról elmélkedik, annak mindenét el tudják venni, akár az életét is, de a boldogságát nem, mert boldogságának forrása Isten. Mit tegyünk akkor, ha nem tudunk gyönyörködni az Úr törvényében, ha nem tudunk azon elmélkedni, gondolkodni? Mindenekelőtt őszintén az Úrnak kell elmondanunk, hogy mennyire nem tudunk vagy nem akarunk az ő törvényével foglalkozni, hogy mennyire inkább a „bűnösök tanácsa" érdekel. Vagyis szívesebben elolvasunk egy pletykalapot, szívesebben megnézünk egy sorozatot, mely tele van önzéssel, bosszúval, erkölcstelenséggel. Beszélgessünk őszintén Istennel, mondjuk el neki mindazt, ami bennünk van. Továbbá tudatosítanunk kell magunkban, hogy amennyiben számunkra nem fontosabb mindennél az Úr törvénye, szava, akkor saját magunkat fosztjuk meg az igazi boldogságtól. Döntenünk kell! Alávetjük-e magunkat Isten formáló és reformáló kezének vagy nem? Engedjük-e, hogy véghezvigye Isten bennünk boldogságunk reformációját? Boldogságunk reformációja nem más, mint új alapra – tulajdonképpen a feledésbe ment legrégebbi alapra – helyezni és építeni boldogságunkat.

A zsoltáron keresztül Isten két utat mutat: a boldogságét és a boldogtalanságét. Mintegy döntés elé állít mindannyiunkat: Istennel, az ő törvényével, az ő törvénye fölötti elmélkedéssel a boldogság útját járjuk, és hasonlóak leszünk a folyóvíz mellé ültetett fához, mely megadja idejében a maga gyümölcsét; vagy olyanok leszünk, mint a polyva, amit szétszór a szél.

Luther Márton

Isten Igéje szerint a boldog ember, az ő törvényében gyönyörködő ember meggyökerezett, és gyümölcsöt hozó ember. Ugyanakkor az eredeti szöveget figyelembe véve látjuk, hogy a boldog ember tulajdonképpen az az ember, akinek jó dolga van. Ez azonban nemcsak megállapítás, hanem lehetőség is. Pontosabban nemcsak azt jelenti, hogy boldog vagy, hanem azt is, hogy boldog lehetsz. A boldogságot rossz helyen keresed, boldogtalan vagy, de te azt gondolod, hogy az ideigóráig tartó örömök jelentik a boldogságot. Istennél azonban még nincs lezárva boldogságod megtalálásának a lehetősége.

Boldogságod, boldogságunk reformációja csodálatos lehetőség arra, hogy igazán boldogok legyünk. Ne ott keressük a boldogságot, ahol a világ, a bűnös kívánságok, a sátán adja az örömöket, hanem ott, ahol Isten adja. Már nem a bűnösök tanácsa szerint akarunk járni, nem akarunk többé a csúfolódók székére ülni. A bűnös tanácsok megnyugtatják lelkiismeretünket, arra hangolnak, hogy nem kell annyira komolyan venni Isten szavát. A csúfolódók széke egy fokkal durvább, és egyre inkább durvul Isten és az ő akarata, munkája ellen. Először megmosolyogja a komolyságot, a hitet, utána a hitben élő embereket csúfolja, végül magát Istent is kigúnyolja.

Boldogságunk reformációját Isten munkálja, az alapját is letette szeretetében, önmaga jelenlétében. Ezt a szeretetet és jelenlétet láthatóvá tette szent Fiában, az Úr Jézus Krisztusban. Az ő vére árán megvásárolt bennünket az igazi boldogság részére, és az igazi boldogságot a mi részünkre. Ne gondoljuk, hogy a pillanatnyi,

Isten nélküli örömök jelentik a boldogságot. Figyeljük csak meg, hogy akik erre alapoztak, életük vége felé mindig múlt időben beszélnek: „boldog voltam...” És felsorolják, hogy miért.

Akik Istenben találták meg boldogságuk forrását, akik számára Isten a boldogságuk alapja, azok jelen időben szólnak a boldogságról, mert Isten nem a múlté, hanem a múltunk is Istené, a jelenünk is az övé, és a jövendőnket is az ő kezéből kérjük és várjuk. Gyönyörködsz már az Isten törvényében, gondolkodsz, elmélkedsz rajta, boldog vagy? Adj hálát érte, köszönd meg a reformálást, boldogságod reformációját, és imádkozz naponta, hogy tartson meg ebben a boldogságban.

Boldogságodat még mindig nem Istenben keresed és látod? Itt az ideje, hogy megállj, és kérd a boldogság Urát, hogy reformálja meg mindazt, amit a boldogságról elképzeltél. Hadd győzzön meg az a tény, hogy boldogulásodért a legnagyobb árat fizette, amikor Fia élete árán megváltott az örök boldogság részére.

SZÉP EDUÁRD REF. LP.
(Beresztelke)

Tallózás régi lapokban (13.)

Adalékok városunk történetéhez

Magyarrégen el akar szakadni Szászrégentől

MAGYARRÉGEN EL AKAR SZAKADNI SZÁSZRÉGENTŐL

Néhány évvel ezelőtt az addig külön községet alkotó Magyarrégent hozzácsatolták Szászrégenhez. A város sokat nyert ezzel a csatlakozással, mert, természetszerűen, nemcsak lakossága, hanem jövedelmezősége is erősen emelkedett a jómódu, szorgalmas lakosságu Magyarrégen hozzácsatolásával. Ezenkívül azonban

tanácson, — nagyon tisztességes emberek állanak. A tanács azonban polgárokból van összeállitva, akik elsőrendüek lehetnek a maguk mesterségében s a városnál az volna tulajdonképpeni feladatuk, hogy ellenőrző közegei legyenek a város hivatásos adminisztrációs szervezetének, amelynek kötelessége volna javasolni és kidolgozni a városrendezési terveket. Szászrégenben, ugylátszik, ez a hiba — s ha igen, segiteni ezen is lehet. . .

Néhány évvel ezelőtt az addig külön községet alkotó Magyarrégent hozzácsatolták Szászrégenhez. A város sokat nyert ezzel a csatlakozással, mert, természetszerűen, nemcsak lakossága, hanem jövedelmezősége is erősen emelkedett a jómódú, szorgalmas lakosságú Magyarrégen hozzácsatolásával. Ezenkívül azonban Magyarrégennek több milliós értéket képviselő erdőbirtoka is volt, amely a csatlakozással ugyancsak Szászrégen vagyonát gyarapította. Ám éppen a felsorolt városi adminisztrációs hibák miatt a magyarrégeniekben egyre jobban megerősödött az az elhatározás, hogy kérik, válasszák el ismét Szászrégentől Magyarrégent, mert annak ellenére, hogy ők súlyos értékekkel gyarapították a város vagyonát, semmit sem kaptak Szászrégentől és hivatkoztak a fent felsorolt tényekre, amelyek legjobban bizonyítják a város elhanyagoltságát.

Aláírási íveket fektettek fel Magyarrégenben, amelyben kellő indokolás mellett felszólítják Magyarrégen lakosságát, hogy kérelmezzék a minisztériumban Magyarrégen önálló községi életének visszaadását. A kibocsátott íveket a magyarrégeniek túlnyomó többsége aláírta s így nincs kizárva, hogy rövidesen sikerül is keresztülvinni az elválasztást. A magyarrégenieknek talán nincs igazuk abban, hogy rögtön ehhez a végső eszközhöz folyamodtak, mert nem tudtak kellő eredményt elérni a városrendezés terén a szászrégeni városházán. Magyarrégen jövőjére is jobb, ha Szászrégenhez csatoltan épül és fejlődik, mint egy nagyobb számottevő erdélyi város, mintha ismét visszasüllyed a kevés fejlődéssel biztató községéletébe.

Abban igaza van, hogy Szászrégennek feltétlenül korszerűbb városi politikát kell bevezetni és áldozatok árán is pótolni a mai hiányokat. És ezt talán el lehet érni más úton is, mint az elválasztás ultima ratiójának fegyverével. Mindezekért talán nem is a városi tanács felelős. Hogy pedig semmi esetre se okozzon félreértést a fentiekben felsorolt hibák leszögezése, megállapítjuk, hogy semmi esetre sincs visszaélés szaga. Kétségtelen, hogy Szászrégen élén kezdve a polgármestertől, végig az egész tanácson, – nagyon tisztességes emberek állanak. A tanács azonban polgárokból van összeállítva, akik elsőrendűek lehetnek a maguk mesterségében s a városnál az volna tulajdonképpeni feladatuk, hogy ellenőrző közegei legyenek a város hivatásos adminisztrációs szervezetének, amelynek kötelessége volna javasolni és kidolgozni a városrendezési terveket. Szászrégenben, úgy látszik, ez a hiba – s ha igen, segíteni ezen is lehet…

Forrás: Brassói Lapok, 1935. március 6. (41. évfolyam, 53. szám)
(folytatjuk)

Szerkeszti: NAGY F. ATILLA

Kinek volt igaza, Széchenyinek vagy Kossuthnak? (2.)

Kossuth Lajos

Kossuth Lajos több mint egy évtizeddel volt fiatalabb Széchenyi Istvánnál. Amíg Széchenyi számára a francia forradalom, a napóleoni háborúk eseményei egy átélt élmény, addig Kossuth gondolatában mindez már a múlté. Kossuth nemzedéke másképpen néz a politikára is. Ugyanakkor azt is figyelembe kell venni, hogy Széchenyi a tehetős arisztokrácia tagja, míg Kossuth Lajos a vagyontalan kisnemesség része. Amíg Széchenyi kastélyok, paloták tulajdonosa, addig Kossuth és családja a mindennapi megélhetés gondjaival küzd.

Kossuth ifjúsága egybeesik az európai népek felszabadító harcaival, mikor a Szent Szövetség rendszere már inogni kezd. Ebben az időszakban a magyar nemesség is változásokat akar. A bécsi udvarral szemben, az alkotmányra hivatkozva, kiváltságait igyekezett megőrizni. A vármegyei nemesség a megyei fórumokon politizált, az országgyűlésre már nem juthatott el, hogy követeléseinek hangot adjon. Viszont egyre világosabb, hogy még a módosabb nemesek sem tudtak változtatni az életükön. Az adott körülmények között birtokaikat sem tudták jövedelmezőbbé tenni.

Kossuth Lajos monoki szülőháza

Kossuth Lajos

Kossuth Lajos ügyvédi pályafutását Zemplén megyében kezdte. Ügyvéd, táblabíró, majd ügyész lett. Jogi gyakorlata alatt rájött, hogy a vármegyei gyűlések alkalmasak a tömegpolitika meg nyilvánulására.

Kossuth politikai pályáját a kollégiumi nevelése készítette elő. Jogi tanulmányait a sárospataki Református Kollégiumban folytatta, ahol a gyakorlatban is megismerte a politizálás mikéntjét. A sárospataki iskolában „játszva gyakorló vármegyéket" alakítottak. A jogtanár vezetésével, a joghallgatók tisztségekre leosztva (főispán, alispán, főjegyző, pénztárnok, szolgabíró, esküdt, táblabíró stb.) ismerkedtek a vármegyei intézmények működésével.

Kossuth Lajos helyettes követként már részt vett az 1825–26, 1832–36. évi országgyűléseken.

Láthatjuk, hogy amíg Széchenyi igyekezett távol tartani magát a tömegektől, addig Kossuth Lajos otthonosan mozgott a nemesi ellenzék soraiban.

(folytatjuk)

KUN LÁSZLÓ ny. tanár

A Szászrégen és Vidéke fő támogatói:
RMDSZ és Communitas Alapítvány

Támogatók:
37-es számú magyarrégeni Koós Ferenc cserkészcsapat,
a Bodor család (Gyimesközéplok), Szabó Erzsébet, Máté Katalin,
Sólyom Erzsébet, Rázmán Erzsébet (Szászrégen).

Köszönjük!

A műemlékek pusztítása folytatódik (3.)

Egy 15. századi épület története

(folytatás augusztusi és szeptemberi lapszámunkból)

Az erdélyi Abafáját 1332-ben említik először Abafaya néven. Eredetileg valószínűleg a Beng határrészben feküdt, és török kori pusztítás után települt át mai helyére. A település neve egy, a középkor során keresztnévvé alakult ősi, ótörök eredetű magyar nemzetség- és családnévből, az apa szót jelentő Aba névből és az erdőt jelentő, eredetileg faya szó összetételéből eredt. Így a település eredeti neve apa erdeje, vagy az Aba család, nemzetség erdeje lehetett.

Emlékeztető

Az abafájai Huszár család kastélya építésének éve ismeretlen. Abafáján a leírások szerint a 15. században már állt egy kastély, melyet a 19. században alakítottak át. Ennek ellenére egy 18. században készített katonai felmérésen nincs egyértelmű nyoma kastély- vagy kúriaszerű épületnek a településen. A Huszár-kastély jelenlegi formáját, mely az átmeneti klasszicizáló stílus jegyeit mutatja, valószínűleg a 19. században nyerte el. Építési idejét említő írott emlékekkel nem rendelkezünk.

A falu egykori birtokosai

A 14. században írásos forrásokban említett település még az oszmán dúlás előtt az egyik határrészben lehetett, és a dúlás után újraépített falu alakult ki a ma ismert helyén. A 16. században Tompa Mihály, majd Abafáji Gyulai Pál birtokolta. Abafáji Gyulai Pál Páduában, Bolognában tanult, és igen nagy műveltségű humanistaként Báthori István erdélyi fejedelem, lengyel király bizalmas embere, alkancellára, fejedelmi titkára, majd tanácsosa volt, aki követte Báthorit Lengyelországba.

Huszár Péter élete példázza a három darabra hullt királyi Magyarország nemességének problémáit

A falut a dunántúli származású, Veszprémben és Pápán szolgált, és végül Pápán főkapitányként tevékenykedő Brenhidai Huszár Péter kapta birtokul. Huszár Péter egész élete, harcai és kivált halála jól példázza a két, a Habsburg és az Oszmán Birodalom közé szorult, és a három darabra hullt királyi Magyarország nemességének összes problémáját.

Sorsa rámutat azokra a napjainkig fennmaradó, a lélek legmélyéig ható szakadékokra, amelyek az oszmán birodalmi haderő támadásai nyomán széthullott, központi irányítás nélkül maradt magyar politikai és katonai elitben kialakultak.

Huszár Péter Erdélybe helyezi át székhelyét

Huszár Péter kiemelkedő katonai sikereket ért el veszprémi és pápai katonaként. Párbajhős volt, és nem érdemtelenül lett pápai főkapitány.

Győr oszmán ostromakor súlyos sebben feküdt, és ekkor helyettese feladta az oszmán hadaknak Pápa várát, illetve ugyanebben az időben Győr vára is megadta magát az oszmán hadaknak.

Ennek nyomán, mint megannyi dunántúli végeken hatalmas katonai sikereket elért magyar érzelmű és oszmánellenes katonatiszt, ő is Erdélybe helyezte át székhelyét, és 1594-ben Báthori Zsigmond erdélyi fejedelem szolgálatába lépett, majd 1601-ben a kolozsvári országgyűlésen a lemondatott és elűzött Báthori Zsigmond visszahívása ellen szavazott.

A fejedelemhez hű erdélyi országgyűlés ezért Habsburg-pártinak nevezte, és Déva várába tömlöcbe vetette, ahonnan Basta császári hadvezér szabadította ki, majd lugosi és karánsebesi bánná nevezte ki, és Lugos várának kapitányává tette.

(folytatjuk)

NAGY BODÓ TIBOR – *Népújság*

Bíborka – hirdetés

Tanulj a Bíborka Néptáncegyüttesben!

Az új évad kezdetén táncosokat várunk a Bíborka néptáncegyüttes nagy és kis csoportjába. Ugyanakkor kezdő csoportot indítunk 4–7 év közötti gyerekeknek. Próbáinkat a Bíborka Táncstúdióban tartjuk, Szászrégenben (Radnótfája, Olt utca 69. szám).

Hangszeroktatás is indul nemsokára, melyre kezdők és haladók jelentkezését egyaránt várjuk.

Jelentkezni privát üzenetben vagy a 0744-624-947 és 0742-358-209 telefonszámon lehet.

Mente Fesztivál

2021-ben először rendezték meg, szeptember 3. és 5. között, a Mente Fesztivált Marosfelfaluban. A fesztivál célja a helyi és egyetemes magyar értékek bemutatása, az identitáserősítés, az ifjak megerősítése abban, hogy a magyar közösséghez tartoznak; bemutatni a Felső-Maros mente magyar kulturális értékeit, azt, hogy mit jelent magyarnak lenni, a világ számára felmutatni a helyi magyar közösség erejét.

A rendezvény a magyar kulturális értékeket sorakoztatta fel hagyományos és interaktív formában. Történelmi és kortárs értékeket, művészek és kézművesek közreműködésével.

Hagyományőrzés

A Felső-Maros mente hat, többségben magyarlakta falva mondhatni a Székelyföld nyugati határa. A Helikon hazája, gyönyörű néphagyományok és műemlékek bölcsője, természeti kincsek otthona. A Felső-Maros mente táji elnevezés eredetileg a Szászrégen és Déda között fekvő hat magyar községet jelölte, ma már a Marosvásárhely és Déda között, a Maros két partján, a Mezőség peremén, Székelyföld nyugati határán elhelyezkedő magyar lakosságú falvak vidékét hívják így.

Az először megrendezett Mente Fesztivál betekintést nyújtott a magyar művészetbe, kultúrába, zenébe és gasztronómiába. Felső-Maros mentét három napig a magyar kultúra központjaként ünnepeltük, amely helyi, regionális és nemzetközi szinten turistákat is idecsalogatott. Népszerűsítettük a helyi értékeket, termelőket, művészeket, hogy szilárdítsuk az erős Felső-Maros menti magyar tudatosságot.

Szeptember 3-án, pénteken, Marosfelfalu kultúrotthonában, a gálamegnyitón **Kozsik József** színművész először **Demeter András**, a Kulturális Minisztérium államtitkárát kérte fel az ünnepi beszédek megnyitására, aki az együttműködés fontosságát emelte ki, és azt, hogy ez a rendezvény *„a hagyományok és a művészetek párbeszédének céljával létrejött rendezvénysorozat”*.

Ezután ünnepi beszédet tartott **Kolcsár Károly** parlamenti képviselő, aki üzent a nagyvilágnak, hogy *„a Felső-Maros mentén egy élni, alkotni akaró összetartó magyar közösség van, amellyel minden esetben számolni kell, és amely nem adja fel álmait, büszke múltjára, történelmére, őseire, amely megéli hétköznapjait, megtervezi és alakítja jövőjét”*.

Dr. Balogh Attila Márton, Magyarország Csíkszeredai Főkonzulátusának konzulja kiemelte, hogy *„a magyar közösségek identitásának megőrzésére, megerősítésére kitűnő alkalom ez, hiszen általa a résztvevők mélyebben megismerhetik gyökereiket”*.

Márk Endre, Szászrégen polgármestere idézettel nyitotta beszédét: *„Együtt erő vagyunk, szerteszét gyöngeség”*, majd a rendezvényt jellemezve kijelentette, hogy *„biztatóan és felemelően fogja hirdetni vidékünk sokszínűségét, közösségünk kultúráját, sokrétű hagyományainkat, és ami legfontosabb: hitünk és magyarságunk őszinteségét”*.

Tudor Veronka a Szászrégeni Közösségért Egyesület elnökeként köszöntötte a közönséget, a meghívottakat és a támogatókat. Beszédében elmondta, hogy azért kérhették fel szólni a megnyitón, mert a szervezők tudták, hogy ő volt az, aki legkevésbé hitt a fesztivál megvalósulásában. Éppen ezért fontosnak tartotta név szerint kiemelni azt a néhány embert, akiknek köszönhetően létrejött a gálaest és maga a fesztivál: Reichemberger Iringó, Ardelean Erika, Pál Dorottya, Pál Hajnalka, Nagy Edit, Székely Rozália, Kovács Hajnal, Nagy F. Atilla, Rácz István, Kovács János, a Bíborka tánccsoport tagjai, valamint a Pro Feelfolu Egyesület tagjai. *„Tudom, hogy nem iszunk előre a medve bőrére, de azt is tudom, hogy szép dolog elismerni valaki munkáját, és ha jó a munka, akkor meg is lehet dicsérni.”* A szervező csapat a munkát elvégezte, a meghívottak megtiszteltek jelenlétükkel és köszöntő szavaikkal. A támogatók is megtették a magukét, köszönet érte, így arra kérte a közönséget, „segítsenek abban, hogy ez a fesztivál maradandó legyen, töltsük együtt az elkövetkező két napot is, találja meg mindenki a magának megfelelő programot, érezze jól magát, hogy jövőre ismét érdemes

legyen megszervezni a rendezvényt."

A fesztiválok fontosságát emelte ki beszédében **Cioată Adrian Viorel** marosfelfalusi helyi tanácsos, iskolaigazgató: *„Ezeknek a fesztiváloknak természetesen kiemelt, különleges szerepük van az őket szervező közösségek jó közérzetének megőrzésében, de különösen az élő hagyományok, helyi szokások, népviseletek életben tartásában. A szervezők a Mente Fesztivál révén szeretnék a magyar közösség körében ápolni az autentikus kultúra egy részét, egy örömdarabot, amely a fiatal generáció körében is megmarad".*

A DreamFlow a főszervezőkkel

Kovács János főszervező ünnepi beszédében a fesztivál találkozó jellegét emelte ki: *„Abban hiszek, hogy a közösség fejlesztésének és építésének legfontosabb lehetősége és módja a találkozás, hiszen egyedül senki nem tud magyarul beszélni, egyedül senki nem tud magyarul táncolni. Dobó István szavaival élve: «A falak ereje nem a kövekben van, hanem a védők lelkében». Most a résztvevők, a szervezők, a fellépők és a stáb azok a védők, amelyek lelkében a falak ereje van"* – zárta beszédével a megnyitó első részét.

Az ünnepi beszédek után a temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház fantasztikus darabját láthattuk, a *Zeppelin grófné esete a stilbútorral* című, amely a jelenkor összevisszaságát tükrözi modern, interaktív feldolgozásban. A színvonalas műsor után állófogadással tették még interaktívabbá az estét, a találkozást a szervezők.

A fesztivál második napját a folklórnak dedikáltuk. A népi hagyományok napjának gerincét a 14. Marosfelfalusi Gyöngykoszorú Néptánctalálkozó alkotta. A részt vevő néptáncegyüttesek együtt vonultak végig Marosfelfalun a marossárpataki huszárokkal, majd bemutatták táncaikat a szabadtéri színpadon. A néptáncelőadásokat követte a Legbelsőkör zenekar koncertje, majd a Heveder Banda koncertezett, amely fergeteges hangulatot teremtett a koncertet követő táncházban is, a vajdaszentiványi zenészek nemkülönben.

Vasárnap reggel a fesztivál helyszínén a Mente Kupa szurkolóinak a hangja törte meg a csendet, drukkolva a focistáknak. Mivel jóllakva lehet igazán fesztiválozni, gulyásfőző verseny is volt, ahol, mások mellett, Birtalan István megyei tanácsos is zsűrizett. A Felső-Maros mente lelkipásztorai által tartott áldást a Band'Ora zenekar koncertje követte, majd a DreamFlow, a Titán és az Örökség zenekar tette feledhetetlenné a 2021-es Mente Fesztivált. Záróakkordként csodálatos tűzijátékot nézhettek végig a fesztiválozók, a „mentiek".

Állandó programok is csalogatták a látogatókat a rendezvény két szabadtéri napjára. A Temesvári Losonczy István Hagyományőrző és Sportegyesület jóvoltából a jelenlévők barantabemutatót, íjászatot, ostorozást láthattak és próbálhattak ki, valamint megtekinthették az őseink lakásául szolgáló jurtát. Szabó Réka Menedék című installációja arra bátorított, hogy saját kultúránk szűrőjén keresztül engedjük be a fényt, a külvilágot az életünkbe. A fesztivál kézművessarka gazdag felhozatalt kínált, ahol bárki megtalálhatta a számára kedves darabot. A gyerekek sem unatkoztak, a Székelyföldi Legendárium társasjátéka és filmvetítései, illetve a Világló Egyesület mesemondásai őket is szórakoztatták.

Köszönjük támogatóinknak a Bíborka Egyesület és Pro Feelfolu Egyesület nevében, az RMDSZ Maros megyei szervezetének mint az esemény stratégiai partnerének, főtámogatójának, a többi támogatónak a lebonyolításhoz nyújtott támogatást: Communitas Alapítvány, Balla Tanya, Szászrégeni Közösségért Egyesület, Maros Megyei Tanács, Marosfelfalu Önkormányzata, Halmos Béla Program, Csoóri Sándor Alap, Nemzeti Kulturális Alap, Pro Economica Alapítvány, Magyarország Csíkszeredai Főkonzulátusa, Székelyföldi Legendárium, Kovács Trade Company, Golden Dot Europe, Losonczy István Hagyományőrző és Sportegyesület, Világló Egyesület, Liliac Borászat, Siba, Székely Lóránd, Simon József.

Köszönjük, hogy több mint 2500-an velünk tartottatok, és veletek együtt nagyszerű rendezvényben volt részünk! Találkozzunk jövőre Marosfelfaluban, a Mente Fesztiválon!

RÁCZ ISTVÁN

Választások az RMDSZ szászrégeni szervezeténél

Szeptember 2-án tartotta tisztújító küldöttgyűlését az RMDSZ szászrégeni szervezete. A küldöttgyűlésen 67-en voltak jelen: a körzeti tisztújításon megválasztott küldöttek, civil szervezetek képviselői, a nőszervezet, az ifjúsági szervezet küldöttei, megyei tanácsos, helyi tanácsosok. Az ülést Kolcsár Károly **parlamenti képviselő vezette. A napirend elfogadása után az elnökjelölt** Márk Endre **tartotta meg beszámolóját:**

Tisztelt közgyűlés! Szeretettel köszöntök mindenkit.

Ezúttal nem csak egy új RMDSZ-elnöki tisztségre pályázó jelöltként állok önök előtt, hanem Szászrégen polgármestereként is. Ezt akár ritka történelmi momentumnak is nevezhetjük, hisz egy olyan városban sikerült az RMDSZ színeiben választásokat, újra polgármesteri széket nyerni, ahol a magyarság aránya már csak 21-22 százalék. Sajnos.

Ezt a győzelmet közösen sikerült elérni. Elárulom, hogy én mindvégig rendületlenül hittem, hogy közösen, együtt, összefogással jó dolgokat lehet megvalósítani, és nem létezik lehetetlen. Mindezt mi sem bizonyítja jobban, mint a tavalyi helyhatósági választások. Ugyanakkor ne feledjük el, hogy ezzel a tisztséggel komoly felelősség is ránk hárult.

Stagnáló 8 év után a szászrégeniek a változásra, a fejlődésre voksoltak, hisz mindannyian egy olyan várost szeretnénk, amely folyamatosan fejlődik, amely rendezett és gondozott, egész pontosan egy olyan várost, amely a fenntartható működés és fejlődés irányába halad. Most ezen dolgozunk napi 24 órát.

Alpolgármesterként, majd a helyi RMDSZ elnökeként, most pedig polgármesterként kijelenthetem, hogy a sikert nemcsak akarni kell, hanem kitartóan dolgozni is érte.

Büszkeséggel tölt el, hogy újra itt állok önök előtt, pályázva az elnöki tisztségre, ami egyetlenegy dologhoz köthető: szívügyem a szászrégeni magyarság sorsa, a szászrégeni magyarság jövője. Ha ezt nem így érezném, az olyan lenne, mintha az orvos már nem szeretne gyógyítani, vagy a tanár tanítani.

Mivel kis közösségünk drasztikusan csökken, legfőbb feladatomnak a közösségépítést tekintettem a civil szervezetek, az egyházak, egyesületek és alapítványok felkarolása és támogatása által.

Az első lépés a nyitottság, a közösség felé fordulás, és a problémák meghallgatása, megértése, majd ezeknek a megoldása, orvoslása. Kampányom alapgondolata a családcentrikusság volt, ehhez a mai napig ragaszkodom. Hatalmas segítség lenne, ha ezt az irányvonalat betartanánk, együtt, és továbbvinnénk.

Újra bizalmat szavaztak Márk Endrének

Járható, de nagyon nehéz út előtt állunk. Az eddig stagnáló teendőket mihamarabb fel kell pörgetni. Legfőbb célom vonzóvá tenni Szászrégent.

Az elmúlt években a helyi szervezet megítélése elég negatív volt, amit a tavalyi választási siker egy kicsit helyrebillentett.

Az RMDSZ-ről kialakított képet folyamatosan kell javítani, de nem az imázsépítés kedvéért, hanem azért, hogy érezze a közösség: beleszólhat a döntésekbe, és közösen keresünk megoldásokat, illetve oldjuk meg a gondjainkat.

Egyetlen közösség sem lehet erős és sikeres, ha a tagjai között nincs bizalom. A sikeres közösség mindig arról ismerszik meg, hogy egy nagyon erős bizalmi kötelék alakul ki a tagjai között, ami csak akkor lehetséges, ha a tagok valóban képesek az empátiára. A legfontosabb a közjó szolgálata és annak gyakorlatba ültetése.

Nagyon szeretném, hogy azt a választói réteget, amely valami okból eltávolodott az RMDSZ-től, ismét magunk mellé tudjuk állítani. Úgy gondolom, ehhez nagyon fontos, hogy az RMDSZ javítson a kommunikációs stratégiáján.

Bízom benne, hogy sikerülni fog mindenkinek a javát és érdekét szolgáló megoldást találni, mint ahogy azt is remélem, hogy egy barátságos, emberközeli, széles támogatottságú RMDSZ szervezetet tudunk továbbra is működtetni.

Megteszek minden tőlem telhetőt, hogy Szászrégent egy modern, európai város szintjére hozzuk. Ehhez szükségem van az önök támogatására, segítségére, mert tudom, hogy csak ***együtt*** *sikerülhet.*

Egy régi mondás úgy tartja, hogy a nagy elmék

ötletekről beszélnek, a közepes elmék eseményekről, a kis elmék pedig emberekről. Azt szeretném, hogy MI, mint egy összetartó kis közösség, ötletekről, tervekről beszéljünk, amelyek előrerepítenek, a városunkat felemelik, illetve fennmaradásunkat és létünket hosszú távon biztosítani tudják.

Szükségünk van egymásra, hisz legfontosabb feladatunk mint szervezet egységbe kovácsolni a szászrégeni kis magyar közösséget. Számítok az önök támogatására!

Köszönöm, hogy meghallgattak.

A második napirendi pont a választmányi tagok megválasztása volt.

A küldöttgyűlés egyhangúlag megszavazta Márk Endrét egy újabb RMDSZ-elnöki mandátumra, valamint a választmányi tagok névsorát. A 46 tagból álló választmány névsorát, valamint a körzetek elosztását lapunk novemberi számában közöljük.

A választás után **Tudor Veronka** gratulált az újonnan megválasztott körzeti elnököknek, alelnököknek, és mint még tisztségben lévő választmányi elnök arra kérte a megválasztott tagokat, hogy vegyék komolyan a tisztséget, az azzal járó feladatot, hiszen a választmányi tag az a kapocs, amely összefogja a közösséget a vezetőséggel, ő az, aki szavazati joggal rendelkezik, aki dönt, aki beleszólhat a döntések meghozatalába, észrevételeket, javaslatokat fogalmazhat meg. Annak ellenére, hogy normális körülmények között csak három év múlva lesznek választások, arra kérte a választmányi tagokat, hogy a tisztújítás után senki ne dőljön hátra, hanem ezt a három évet használja ki. Építsük a szervezetet, szolgáljuk a közösséget, hogy ne utolsó percben kapkodjunk, legyünk felkészülve a választásokra. *„Mert milyen jó volt, amikor Nagy András polgármester volt, milyen jó most, amikor ott van Márk Endre mint polgármester, milyen jó, hogy szép számban jutottak be tanácsosaink, mert van akihez fordulni, van akihez szólni, van, aki meghallgat, és megoldja a problémákat."* Ugyanezt a kérést intézte a fiatalokhoz, hogy vegyék komolyan a választmányi tagsággal járó feladatot, bizonyítsanak, mutassák meg, hogy van kire alapozni, van utánpótlás, és lesz jövő. Végezetül pedig gratulált Márk Endre újonnan megválasztott elnöknek, sok sikert, erőt, kitartást, bölcsességet és legfőképpen jó egészséget kívánt a mindennapokra és a munka elvégzéséhez.

Bodó Zoltán a szászrégeni RMDSZ-tanácsosi frakció nevében megköszönte a körzeti elnökök, alelnökök, utcafelelősök tevékenységét, és azoknak is köszönetet mondott, akik nem töltöttek be semmilyen funkciót a szervezetben, de érte dolgoztak. Megköszönte a választmányi tagok utóbbi négy évben kifejtett munkáját és az elnöknek azt, hogy jól és eredményesen vezette a helyi szervezetet. Kiemelte, hogy sikeres volt a 2020-as év a helyi választások eredményeit nézve, ami a közös, összetartó munkának tulajdonítható. A tanácsosi frakció létszáma eggyel nőtt, így az elkezdett mandátumban már 8 RMDSZ-tanácsos munkálkodik a magyar közösségért, egyben a város teljes lakosságának érdekében. A választásokon a magyar és román lakosok bizalma nemcsak a polgármestert és a tanácsosokat érinti, hanem a helyi választmány újonnan megválasztott tagjait is. Egyénileg, de közösen is összehangoltan kell elkezdeni a munkát. Meg kell próbálni visszahozni azokat is, akik eltávolodni látszanak a közösségtől, mert mindenkire szükség van. *„Nincs jelentéktelen munka, ha arról van szó, népedet, közösségedet szolgáld."* A frakcióvezető szerint minden változásnak a magja a közösségfejlesztésben gyökerezik. Büszkék lehetünk a szászrégeni magyar közösségre, ezért úgy véli, a legnagyobb taps ezt a közösséget illeti. Végezetül gratulált az újonnan megválasztott elnöknek, sok sikert kívánva munkájához.

2021. szeptember 14.

TUDOR VERONKA

Marosvécsi nyugdíjasok a Szent László-legenda nyomában

A marosvécsi nyugdíjasok hagyományos honismereti kirándulása 2020-ban a járvány miatt elmaradt. Az idei év sem kezdődött biztatóan. A Covid19-járvány harmadik hullámának tavaszi tetőzése késleltette a kirándulás megtervezését. Végül a járvány enyhülése lehetőséget nyújtott egy rövid, egynapos utazás megszervezésére.

Július 24-én indultunk Marosvécs–Cegőtelke–Beszterce–Füge–Marosvécs útiránnyal. A reggeli indulás után, a harinnai eltérőnél volt az első pihenő, a reggelizés. Lekencét elhagyva, pontosan 9 órakor már Cegőtelkén voltunk, ahol a templom előtt Pásztor Loránd református lelkipásztor fogadott. Az ősi, nagyon szépen rendben tartott templomban helyet foglalva, meghallgattuk a lelkész tartalmas előadását a helyi református magyar közösség életéről és megmaradásának körülményeiről. Pásztor tiszteletes úr elmondta, hogy a kis magyar falu méltón büszke a falu temetődombján emelkedő Szent László-emlékműre, amit Kolozsi Tibor szobrászművész készített 1998-ban. Az emlékmű az 1068-ban lezajlott kerlési, vagy Vörösmarthy Mihály nyomán a „cserhalmi" ütközetnek állít emléket, amikor Salamon király és Géza, valamint László herceg fényes győzelmet arattak az országot lerohanó és pusztító besenyő, úz és kun hadakon. Az emlékmű északi oldaláról rálátunk a szemközti oldalon lezajlott csata helyére, valamint a két „kunhalomra", amelyek az elesett kunok és magyar hősök csontjait fedik.

A Szent László-emlékmű

Az emlékmű előtt Pásztor tiszteletes szakavatottan mutatta be a csata eseményeit, valamint Szent László hősi tettét, amivel megmentette a kun vezér által elrabolt magyar lányt. A keresztény lány megmentésének történetét faliképek ábrázolják nagyon sok székelyföldi templom falán (Bögöz, Székelyderzs, Bibarcfalva, Gelence stb.). Nem véletlen, hogy a hős lovagkirály a határokat védő székelyek védőszentje volt.

Pásztor tiszteletes úr kihangsúlyozta, hogy a harc sikerének a záloga a három uralkodó összefogása volt.

A cegőtelki templom kertjében fejet hajtottunk Erdély egyetlen Vörösmarty Mihály-szobra előtt. A költő Cserhalom című eposzában állított emléket a csata hőseinek.

11.30-kor már Besztercén voltunk, ahol Antal Attila tanár, az RMDSZ megyei tanácsosa fogadott. Antal tanár úr az evangélikus templom előtt tartott rövid előadást, amiben felvázolta a régi szász város mindennapi életét. Besztercét a kézművesek és a kereskedők munkája tette a vidék legfontosabb központjává.

Az előadást egy nagyon jól átgondolt városnézés követte, amelynek során gyönyörködhettünk az egykori magán- és középületek, szők átjáróutcák, árkok szépségében. Meggyőződhettünk arról is, hogy a város mai vezetősége szakértelemmel gondoskodik a település kulturális, művészeti értékeiről.

Megható volt végignézni a szászok exodusáról készített domborművet, ami bemutatja a kivándorlás különböző szakaszait és az elhagyott települések nevét.

A gazdag, ízletes ebédet a Rebrişoreana vendéglőben fogyasztottuk el, ahol kipihentük a mozgalmas délelőtt fáradalmait is.

A délután a pihenésé és a kikapcsolódásé volt. A méltán híres és népszerű fügei strand (aqualand) édes- és sós vizű medencéiben való megmártózás feloldotta a napi fáradtságot.

Élményekben gazdag nap után testileg, szellemileg feltöltődve tértünk haza Marosvécsre.

Köszönjük Gorbai Katalin nyugdíjfelelős hozzájárulását a kirándulás megszervezéséhez.

KUN LÁSZLÓ ny. tanár, szervező

Vízitúrán a Humana Regun tagjai

A kimaradt évek után augusztus 7–14. között újra együtt kirándultunk pécsi barátainkkal, a Koma 1989 Baráti Kör Közhasznú Egyesülettel a Felső-Tiszán. A Koma egyesület csapata előzőleg bejárta a kijelölt vízitúraszakaszt, megnézte a kempingekben a táborhelyet és azok felszereltségét.

Ugyanolyan lelkesen készültünk, mint évekkel ezelőtt. Előkerestük a sátrat, matracot, hálózsákot, feltöltöttük a fej- és zseblámpáinkat, beszereztük a sajátos élelmiszereket, amelyekkel máskor is sikerünk volt, mint például a sajtot, amiből túrót készítettünk, vagy száraz ló-, őz-, mangalicaszalámit és jó adag Eugenia kekszet. A reggeli indulást követően délre érkeztünk meg Magyarország legkeletibb csücskébe, ahol csendes, apró falvak, magával ragadó természeti környezet, az aktív kikapcsolódás lehetősége várt ránk. A Felső-Tiszán, ahol vízre tettük a csónakokat és a kenukat, begyakoroltuk az evezést és a kormányzást. Az össztáv 60 km körüli volt, naponta 15–20 km-es szakaszokban tettük meg. A csónakokban ketten vagy hárman eveztünk, a kenuk duplák voltak. Mindig vártuk, hogy megérkezzünk a táborhelyre, hogy kipihenve nekifogjunk előkészíteni az üstben a meleg estebédet.

KOMA–HUMANA-barátság

A vízitúra hagyományos rendszerű volt, azaz kiváló adottságú kezdő táborhellyel, két pihenőnappal, kényelmes evezgetéssel a Tiszán a következő remek homokpadig vagy táborhelyig. Közben sok pihenő, napozás, uzsonna, úszás, vízilabdázás. A kezdő táborhely Tiszabecsen volt, a Dióliget Kempingben, a záró táborhely pedig Gergelyugornyán, a Bereg Szíve Kempingben. Az első pihenőnapon Tiszabecsen elbeszélgettünk az eltelt évek családi eseményeiről, arról, hogy ki mit tevékenykedett ezalatt.

A napi evezésekkel eljutottunk a szatmárcsekei táborhelyre, ahol – a második pihenőnap alkalmából – autóbuszos kiránduláson vettünk részt. Meglátogattuk Magyarország egyik legszebb fekvésű pálinkafőzdéjét, láttuk a Panyolai Prémium pálinkafőző termékeit. Betekintést nyertünk a pálinkagyártás folyamatába, valamint megismertük a mintegy 50-féle kézműves Panyolai pálinkát, melyeket eperfa és tölgyfa hordóban érlelnek, valamint a prémium italokat, a likőröket. A főzdebemutató után az ebédünk három fogását pálinkakóstoló előzte meg, elsősorban helyi termékeket, jellegzetes szatmári ízeket kínáltak. Pihenés közben rendre megvásároltuk azokat az italokat, amelyeket haza szándékoztunk vinni.

A kedvező idő lehetővé tette, hogy a továbbiakban eljussunk Nagybukónál a Túr vizéhez, a torkolathoz, ahol egyenesen vezetik a Tiszába a Túrt. A Túr a Felső-Tisza egyik mellékfolyója, Romániában, Szatmárnémetitől keletre, a Köhát és Avasvámfalu határában ered. Az ukrán–román–magyar hármas határnál, Garbolc környékén „lép" Magyarország területére. A torkolatnál betonzsilip épült, és a visszaduzzasztott mederből, a magasból alázuhanó víztömeg különleges élményeket kínált. A visszaúton egy műemléknek számító temetőbe zarándokoltunk el. Szatmárcseke falu központjától alig száz méterre, a Szigetnek nevezett helyen található az Európa-szerte ismert református temető, a kicsi falu macskaköves utcájának a végén, ami nemcsak embernagyságú, fából faragott fejfái miatt lett méltán híres, hanem mert 1838-ban itt temették el a nemzeti himnusz íróját, Kölcsey Ferencet. A magas tölgy fejfák sorokba rendezve, feliratukkal nyugat felé tekintenek. A temető és a fejfák eredetének megfejtésére sok kutatástörténet született. A kirándulás elvarázsolt, új élményekkel érkeztünk vissza a táborba. Elérkezett az utolsó nap is. A búcsúzásnál megígértük egymásnak, hogy jövőre veletek, ugyanitt! Vajon sikerülni fog?

MENYEI ILDIKÓ,
a Humana Regun Egyesület elnöke

Ötvenévesek kortárstalálkozója Disznajón

Disznajón augusztus harmadik hétvégéjén tartottuk az 1971-ben születettek 50 éves kortárstalálkozóját. Nagy Enikő tanárnő köszöntötte az 50 éveseket és a faluba közelről és távolról hazaérkezőket: *„Meg kell tanulnunk vágyakozni azután, ami a miénk" – mondta Simone Weil, akinek fél évszázaddal ezelőtti szavai aktuálisabbak már nem is lehetnének. Az elmúlt év megtanított átértékelni dolgokat, új keretbe helyezni, és fontossági sorrendet felállítani. Megtanultunk vágyakozni azután, ami a miénk volt annyi éven át, amióta a Csősz házaspárnak köszönhetően ünnepeljük az 50 éveseket. Nagy öröm, hogy a sok bizonytalanság, a sok „ha" ellenére sikerült ma találkozni, az 50 évesek ünneplőbe öltözhettek, és mi hagyományainkhoz híven köszönthettjük őket, jókívánságainkat és virágcsokrainkat átadva.*

Jó volt együtt lenni

1979-ben két egyetemet végzett disznajói férfi megkérte a Csősz házaspárt, hogy az 1929-ben született korosztálynak szervezzék meg az ötvenedik születésnapját. Így 1980-tól immár 41. éve minden év augusztus utolsó előtti szombatján az 50 éveseket ünnepli a falu népe. E szép hagyomány elindítói egyike ma is él, a 93 éves Bíró Kásás Gyuri. Isten éltesse őt sokáig!

Az 50 éves találkozó idővel háromnapos rendezvénysorozattá nőtte ki magát, a disznajói falunapok a találkozó köré szerveződtek.

„Amikor nagyok a veszteségeink, sok kapaszkodóra van szükségünk!" – hangzott el Áder János ünnepi beszédében. 41 éve a Csősz házaspár hagyományt teremtett, mintegy előrevetítve ennek összetartó erejét, kohézióját. Nem tudhatták, de talán érezték, hogy fejre állított világunkban augusztus harmadik hétvégéje hazaváró és -hívó, messzire szakadt és itthon élők nagy találkozása lesz.

Nagy előkészületek előzték meg a rendezvényt. A közösségi oldalaknak hála már novemberben megkezdődött a külföldre telepedett és az itthon élő kortársak „becserkészése". Németországból, Ausztriából és Magyarországról is érkeztek az eseményre, nagy öröm volt látni őket, több hónapnyi szervezés, online kapcsolattartás után megölelni egy évtized, vagy tavaly óta újra.

Februárban volt az első megbeszélés, amit másik kettő követett májusban és júliusban. Már ezek a tanácskozások is nosztalgiázó, jóízű beszélgetésekbe, nagy nevetésekkel tarkított estékbe torkolltak. Disznajóra jellemző, hogy 50 éves kortárstalálkozót tartanak, így meghívnak minden 50 évest, aki a faluban él, innen elszármazott vagy ide költözött. A harminc 50 évesből huszonháromnak sikerült eljönnie együtt ünnepelni a kerek születésnapot.

Péntek délután a temetőben megkoszorúztuk Csősz Ferenc tanító bácsi kopjafás sírját. Csősz Irma óvónő a tőle megszokott kirobbanó formában, fiatalokat megszégyenítő energiával, a 85 évére fittyet hányva mesélt, anekdotázott közös munkásságukról, amelynek főszereplői a helyi gyerekek, felnőttek voltak. Molnár Sándor lelkipásztor ünnepi beszédében megemlítette, hogy pár hete Rétyen tartott beszédet az ottani, Csősz tanító bácsi emlékére állított kopjafánál.

Szombat délelőtt aztán megérkezett a finom ditrói kalács, amivel a parkban születési sorrendben elhelyezett,

megteritett aszalnál kínálták az 50 évesek az őket virággal felköszöntőket. Délután fél négykor volt a gyülekező, a névsorolvasás. Rég nem látott kedves arcok, nagy ölelések, a viszontlátás örömének őszinte mosolya az 50 évesek arcán, meghatott könnyek a szemekben. Névsorolvasás után szép sorban indult a menet a helyi ortodox templomba, ahol a szertartás után közvetlen, mosolygós köszöntés hangzott el. A templom előtt megörökítette a fotós-videósunk az eseményt. Utunk a református templomba vezetett, ahol Molnár Sándor lelkipásztor szertartás keretében úrvacsorát szolgáltatott és velünk együtt emlékezett, hiszen ő is Disznajóról származott el. Jó volt hallgatni, a templom hűvösében az időben visszarepülni. A templom falai között kereszteltek meg 50 éve, legtöbbünk itt konfirmált, és néhányunk itt mondta ki a boldogító igent, gyerekeinket itt keresztelték, és itt konfirmáltak ők is. Fantasztikus érzés, megnyugtató, erőt adó ez a körforgás, megtartó ereje van.

A szertartás után pár fotó készült a parókia faragott, kézzel festett kapuja előtt, majd a kultúrház udvarára igyekeztünk, ahol már várt a falu apraja-nagyja, a mi tiszteletünkre, köszöntésünkre összegyűltek. Megható előadás következett, szem nem maradt szárazon. Gyerekeink, unokáink, volt és jelenlegi tanítványaim színes, szívből jövő, saját maguk írta versekkel, énekkel, ünnepi beszéddel köszöntöttek. A Nagy Győző vezette tánccsoportok népi gyermekjátékot és néptáncot adtak elő, gyönyörű viseletbe öltözve. Nagy Enikő tanárnő segített összeállítani, egybefésülni az előadást. Bevallása szerint könnyű dolga volt: csak kapkodta a fejét a kreatív, jobbnál jobb ötletek hallatán. Jó volt látni, tapsolni nekik, 50 évünk súlyát nem érezve örülni, hogy van és lesz folytatás, és nem is akármilyen.

Az előadás után a parkban már délelőtt elhelyezett, szépen megterített asztaloknál fogadtuk a rokonok, barátok, ismerősök gratulációit, virágait, ajándékait. Finom kalács, kis szíverősítő, frissítő volt a jutalmuk.

Már az esti fények világítottak, amikor véget ért a kínálgatás, poharazgatás. Gyorsan kiürült a park, az est csípős hűvösének is köszönhetően. És még csak ezután kezdődött a hét országra szóló mulatozás, evés, ivás a kultúrotthonban. Finomakat ettünk – hála a helyi szakácsainknak, finom koktélokat ihattunk – köszönet érte egyik 50 évesünknek, aki fáradtságot nem ismerve, anyagiakat nem sajnálva azon volt, hogy felejthetetlen legyen a buli. A helyi zenekar húzta a talpalávalót, amikor elfáradtak, profi DJ-k pörgették fel a mulatságot. Nagyon jól tudták, hogy melyek azok a slágerek, dalok, amelyekre anno diszkóztunk, szerelmesek voltunk vagy épp tiniszerelmek végét sirattuk. Felhőtlenül boldogok voltunk egy nagyon távolinak tűnő múltban, egyszerűen csak azért, mert nem nyomta vállunkat az évek súlya még, nem voltak mögöttünk kudarcok, nagy bánatok, veszteségek, lemondások és fájdalmak. De voltak jövőbe néző remények, bizakodások, nagyratörő álmok és megvalósíthatónak tűnő tervek.

Mondják, hogy annyi éves az ember, ahánynak érzi magát… Egy nap leforgása alatt lehettünk ünnepelt ötvenévesek, nosztalgiázó, emlékeken könnyező, gyerekkorba visszarepülők, és a reggelig tartó tánc, mulatozás után kicsit másnaposan ébredő hatvanasok.

Jó volt találkozni, jó volt együtt lenni, emlékezni, sírni és nevetni, köszönet érte. A következő 50 év már valahogy csak eltelik. Kitartást hozzá, erőt, egészséget!

CSŐSZ IRMA ny. óvónő
VITA PIROSKA tanítónő

Harmadszor is BlagaRocks!

A III. Blaga-táborban újra felcsendült a jelszó: *BlagaRocks!* Szeptember 1–3. között a Lucian Blaga Elméleti Líceum szerteágazó tevékenységekkel várta diákjait.

Najjar Amira önkéntes tanuló török nyelvleckére hívta társait egy csésze török tea és egy kis rahát kóstoló mellett.

Egykori diákunk, Szép Mónika kínai újságokon keresztül mutatta be a

kínai kultúra néhány sajátosságát, a kínai nyelv szépségét, a jelek kiejtését és a hanglejtés fontosságát.

Folytatódott az előző táborokban elindított bútorkészítés, amivel színesebbé és kellemesebbé varázsoltuk az iskola udvarát és a szüneteket, valamint az élő könyvtár, ahol különböző foglalkozású személyekkel lehetett beszélgetni.

Nem hiányzott a mozgás sem, labdajátékok, zumba és vívás élénkítette a résztvevők elméjét. A szépérzéket fejlesztették a porcelándíszítő, gyöngyfűző és a virágdíszeket készítő műhelyek.

Az érdeklődők ellátogattak a beresztelki Velomobiel gépjárműgyárba és Alexandru Todea bíboros házába. A szászrégeni tűzoltók hasznos tanácsokkal láttak el az elsősegélynyújtásról, és megnézhettük, hogy van feleszerelve és hogyan működik egy tűzoltókocsi.

A néprajzi múzeumban kenyeret sütöttünk és népi mintákat hímeztünk. A kirándulások sem hiányoztak: ellátogattunk a Tordai-hasadékba, a sóbányába, a brassói Hétlétra-vízeséshez és biciklitúrán voltunk a görgényszentimrei Rákóczi–Bornemisza-kastélyban, valamint a dendrológiai parkban.

Változatos programjainkon számos diák és önkéntes vett részt, akiknek ezúton is köszönjük áldozatos munkájukat.

SZÉKELY ROZÁLIA tanárnő

Köszönjük, Paks!

A szászrégeni Csim-Bumm gyermekszínjátszói és a vajdaszentiványi néptánccsoport Pakson

Az Erdélyi Magyarok Tolna Megyei Egyesülete február végén – március elején *Március 10. a székely szabadság napja* címmel szavalóversenyt hirdetett.

Szászrégenből három kisdiák nevezett be: Mester Balázs, Csuka Róbert és Mester Zsolt, a Csim-Bumm gyermekszínjátszó csoport tagjai.

Mindhárman dobogósok lettek: Robi a III., Balázs a II. helyet, Zsolt pedig a verseny fődíját nyerte el. A díjátadásra szeptember 5-én került sor Pakson, a városnapok alkalmával. Ekkor székely kaput is avattak. Az avatóünnepségen a szászrégeni

A díjazott csim-bummosok

A vajdaszentiványi néptánccsoport

gyerekek *Mit gondoltok, ha összefogóznátok!* című verses előadásukat mutatták be, melyben Baricz Lajos erdélyi pap költő, Tordai Matyó, Szilágyi Béla, Wass Albert és Reményik Sándor versei hangzottak el. Fellépett a Simon Szabolcs által vezetett vajdaszentiványi néptánccsoport is.

A szászrégeni gyermekszínjátszók és a vajdaszentiványi néptánccsoport ezúton is köszönetet mond az Erdélyi Magyarok Tolna Megyei Egyesületének a meghívásért és a szíves vendéglátásért.

FÁBIÁN ANDRÁS GY.

Dobri Janó bácsi emlékére

Dobri János református lelkész, teológiai professzor, doktor, cserkészvezető, édesapa és templomépítő a nagy elődök sorába tartozik, akire közösségünk, társadalmunk fölnézhet, emlékezhet.

Dobri János 1914. november 23-án született Brassóban, hétgyerekes családban. Édesapja vasúti kalauz volt. 1925-ben beíratták a brassói katolikus főgimnáziumba, 1932-ben érettségizett. Mivel gyárban is dolgozott a tanulás mellett, megbetegedett, és csak 1934-ben jutott be a kolozsvári Protestáns Teológiára. 1938-ban végzett, jeles eredménnyel.

Nagyon szerette a gyermekeket, ifjakat, oktatta, vezette őket.

1936-ban a brassópojánai román nemzeti dzsemborin került kapcsolatba a magyarországi cserkészmozgalommal. A hárshegyi Honvédcserkész Őrsvezetők Kiképzőkarán vezetőképzőt végzett. A magyar cserkészmozgalom célkitűzései a magyar társadalom problémái voltak: egyke, földreform, a német befolyás káros hatása. Ő volt a közösség lelke, motorja, mindig készen állt a tréfálkozásra. Figyelt a népi írókra: Kovács Imrére, Szabó Dezsőre, Illyés Gyulára, Németh Lászlóra. Kapcsolatban volt Domokos Pál Péterrel is, a csángók apostolával. (Milyen nagy szükség lenne ma is ilyen vezetőkre!)

1937-ben a román állam betiltotta a cserkészmozgalmat, de ők a foglalkozásokat titokban folytatták. A néptáncot, népdaléneklést is támogatta Janó bácsi. 1939-ben részt vett a Bánffy Miklós vezetésével megalakult Romániai Magyar Népközösség és a Kolozsvári Tízes Szervezet tevékenységében. 1943-ban megnősült, Czira Klára védőnőt vette feleségül. Hat gyerekük született. 1943-ban Dobri Jánost behívták a magyar hadseregbe. Főhadnagyi rangban tábori lelkészként tartotta a lelket a honvédekben. Énekelt velük, mesélt nekik. Oldalkocsis motorbiciklijével sebesült katonákat szállított kórházba. 1944 októberében Nagybányán szovjet fogságba esett. Három évig volt egy Észtország közeli fogolytáborban. Itt megtanult oroszul. 1948 nyarán tért haza. 1944 után a szekuritáté figyelte.

Miután az orosz fogságból hazatért, Zilahon volt segédlelkész, majd a Kétágú templomban szolgált. Dolgozott a postán, utána a Chimica vegyipari gyárban. Ezután a Kolozsvári Református Egyházmegye Esperesi Hivatalában volt titkár.

Többször volt letartóztatva, ítélet nélkül is volt börtönben. Összesen 10 évig volt bezárva, lágerben, teljes vagyonelkobzással, három évig jogfosztottan. A börtönben a humorral tartotta fogolytársaiban a lelket. A családját segítették. 1939-ben sportpályát létesített. A magyar fennhatóság idején Cserkészparkot hozott létre a Lomberdőben. (Bíró Mózes hídelvi református lelkész és orvos a Wass Ottília/Szanatórium utcai Zsoltároskertet hozta létre.)

Megjárta a Duna-delta, a Duna-csatorna munkatáborait. Mindez nem törte meg őt: sokakban ébresztett reményt. Élénk, mosolygós, katonás volt. Csiha Kálmánt tanította. Oroszból fordított.

Román és orosz ortodox egyháztörténetet és orosz nyelvet oktatott a teológián. Teológiai doktori szigorlatát keleti egyháztörténet témában tette: Az ortodox teológiai nevelés története és fejlődése az új orosz egyházban címmel, 1949. december 29-én.

1957-ben az 1956-os eseményekkel kapcsolatban, a Dobai-per kapcsán tartóztatták le ismét. Ekkor hat évre ítélték. A Dobai-perben 16 személy ellen emeltek vádat, ez a kör később bővült. A letartóztatottak között voltak: Dobai István kolozsvári jogász, Varga László abrudbányai református lelkész, Komáromy József kolozsvári középiskolai tanár, Kertész Gábor zilahi ügyvéd, Bereczki András, az RNK akadémia kolozsvári fiókjának kutatója, Gazda Ferenc kolozsvári középiskolai tanár, Nagy József szamosújvári volt földbirtokos, Dobri János kolozsvári protestáns teológiai professzor, László Dezső kolozsvári református esperes, képviselő. Dobai memóriumot készített a független Erdélyről, javasolta Erdély megosztását a magyarság és románság között. A per 1957. szeptember 16-án kezdődött.

S végül a templom. Hét évig kilincselt a hivatalokban, míg elkezdődhetett az építés. A templom eredetileg a Partizán út 62. szám alatt épült volna föl, Ékes Énekek temploma, majd Emlékezés néven, a II. világháborús halottakra emlékezve. Végül a Nagy Lajos Király úton – volt Maxim Gorkij, ma Corneliu Coposu út 72. szám alatt – épült fel. Előzőleg itt egy barakk állt, benn gyönyörű búzakoszorúval. 1960-tól önálló a Kerekdombi Református Egyházközség. Ekkor vált le Hídelvéről. Emlékszem az építésre (akkor tizenéves voltam), az ásásban vettem részt. Sokan építettek: a reformátusok mellett katolikusok, evangélikusok, ortodoxok. Sötét kor volt, hiszen templomok nem épülhettek. A kerekdombi református templom egyike a kevés, ebben a periódusban emelt templomnak.

1960-ban 2269 református egyháztag volt a Kerekdombon, 959 család (ma majdnem ennyi egyháztag van). Az építés ideje 1977 és 1980 között volt.

Feljegyzések szerint már az 1930-as években tartottak háznál istentiszteleteket, bibliaórákat és a Zsoltároskertben találkozókat (gyerekeknek) a Kerekdombon. A templom befejezésének időpontja 1980. április 27. A parókia 1988-ban készült el: lelkészi lakással, imateremmel, lelkészi irodával, gyermekmegőrzővel és egészségügyi szobával. Sok külföldi segítség is érkezett: holland, svájci, német, magyar.

A kerekdombi gyülekezet élére 1969-ben került Janó bácsi. Kapcsolatot tartott külföldi lelkészekkel, Bibliákat, énekeskönyveket terjesztett, amikor nem volt szabad.

Jó családapa volt, példás férj. Szerette, ha együtt volt a család. Igazi lelkipásztor volt, törődött a nyájjal. Derű sugárzott belőle. Hagyatékához tartozik, hogy mindig töretlen akarattal, Istenben bízva nevelte az ifjúságot, a cserkészeket, építette a közösséget, szeretettel, előre nézve.

Janó bácsi 1990. október 1-jén ment el Teremtőjéhez, küzdelmes élet után.

November 23-án lesz 107 éve, hogy Dobri János tiszteletes úr és professzor megszületett. Jelentem: a magvetés sikeres volt, a gabona szárba szökkent!

ROZSNYAI LÁSZLÓ

Fontos tudnivalók a szászrégeni Lendület (Avântul) labdarúgócsapatról

A 72 éves múltú szászrégeni Lendület új szakvezetéssel, valamint egy gyökeresen megfiatalodott játékoskerettel vágott neki a 2021–2022-es idénynek. A leköszönő Dan Răzvan helyére Enyedi Andrei technikai igazgató, valamint a közkedvelt, szaktekintélynek örvendő Stoica Vilmos lépett. A klub gyatra pénzügyi helyzetének hatására a játékoskeret inkább kényszerből masszív módon megfiatalodott. Az együttestől a hosszú nyári szünetben olyan kulcsfontosságú labdarúgók távoztak, mint Cristian Merdariu, Covaciu Ovidiu, Sergiu Luca, Vlad Bujor és Bogdan Stavilă. Az elmúlt szezonhoz hasonlóan a szászrégenieket a IX. csoportba sorolta a szakszövetség, 10 csapatos mezőnybe. A tavaly lezajlott bajnoksághoz viszonyítva azonban idén változott a kiírás lebonyolítási rendszere. Az alapszakasz 18 fordulója után ugyanis az 1-4. helyezett egy felsőházi rájátszás keretében, a tabella 5-10. pozícióját elfoglaló csapatok pedig a kiesés elkerüléséért szállnak harcba. Az 1-2. helyezett „keresztben" mérkőzhet a 2. ligába való feljutásért a X. csoport két legjobbjával, az alsóházi rájátszásban pedig az utolsó két alakulat kiesik a 4. ligába.

A pontvadászat augusztus 27-én kezdődött és december 4-én zárul, lévén, hogy október végétől lejátszanak hat fordulót a visszavágóból is. A régeniek tökéletesen kezdték a bajnoki idényt, hiszen az első három játéknapon kilenc pontot gyűjtöttek be, irigylésre méltó 8-1-es gólkülönbséggel. A negyedik fordulóban viszont hazai pályán kikaptak a nyárádtői gárdától.

A szászrégeni Lendület játékoskerete a 2021–2022-es labdarúgóidényre:

Kapusok: Bucin Claudiu, Csegedi Hunor, Raica Vlăduț, Gál Attila.

Hátvédek: Hasnas Roberto, Bugnar Cătălin, Baki Nimród, Chirilă Sergiu, Truța Florin, Suciu Raul, Crișan Zachei, Enyedi Eric.

Középpályások: Chirilă Cristian, Harkó Károly, Moldovan Raul, Serbănați Marian, Pașca Paul, Pop Mario, Székely Adrian, Bucur Răzvan, Tóth Krisztián, Sămărghițan Ionuț.

Csatárok: Murar Adrian, Popa Daniel.

A régeniek őszi programja:

1. forduló: Szászrégeni Avântul – Gloria Besztercenaszód 6-1 (2-0)

2. forduló: SK Marosújvár (Fehér megye) – Szászrégeni Avântul 0-1 (0-0)

3. forduló: Szászrégeni Avântul – Sticla Arieșul Torda 1-0 (0-0)

4. forduló: Szászrégeni Avântul – Unirea Nyárádtő 1-3

5. forduló: Metalurgistul Kudzsir (Fehér megye) – Szászrégeni Avântul

6. forduló: Szászrégeni Avântul – Viitorul Kolozsvár

7. forduló: SK Vajdahunyad – Szászrégeni Avântul

8. forduló: Szászrégeni Avântul – Sănătatea Kolozsvár

9. forduló: Unirea Gyulafehérvár – Szászrégeni Avântul

További fontos tudnivalók: a szászrégeni gárda minden hazai pályás találkozóját pénteki napon játssza. Az összecsapások kezdési időpontja: szeptemberben 17:00, októberben 15:00, novemberben 14:00, valamint decemberben 13:00 óra.

SZABÓ ANTAL-LORÁND

Nem kettőnkről szólott ez, hanem az egész erdélyi magyarságról

Műsorunk vendége
Beke István és **Szőcs Zoltán**

NÉZŐPONT

A TELJES ADÁS MEGTEKINTHETŐ
A QR-KÓD BEOLVASÁSÁVAL!

Humortarisznya

Van egy nagy kutyám. Labrador és pitbull keveréke. Jó kombináció. Biztos vagyok benne, hogy egy nap letépi a lábamat, de vissza is hozza.

*

Két barát beszélget:
– Képzeld, az éjjel a te anyósoddal álmodtam.
– És mit mondott?
– Semmit.
– Akkor az nem ő volt.

*

A rabbi súlyos beteg, bekerül a kórházba. Érzi, hogy lassan lejár az ideje, ezért behívat egy katolikus papot, és mondja a végrendeletet:
– A falusi gyáram havi bevételének a felét felajánlom a kerületi zsidó iskola segítésére.
A pap szorgosan írja.
– Az aranykészletemet felajánlom a zsidó kulturális múzeumnak.
Ezt is írja.
– A megmaradt 22 millió készpénzt pedig küldjék el a Szegény Zsidók Alapítványának.
Ezt már nem bírja szó nélkül a pap, megkérdi:
– Mondja, ha mindent a zsidóknak ajánlott fel, miért nem hívott egy hivatásos rabbit?
– Megőrült? Egy rabbit a fertőzőosztályra?

*

Ilyenünk még nincs, veszünk egyet!

Helyes sírás

Fiú az apóshoz korán reggel:
– Megfejtem a tehenüket, de hát ennek a tejnek elég fura íze van… meg aztán a tehenük is elég makacs.
– Nekünk nincs tehenünk, csak bikánk.

*

Két szőke színésznőcske beszélget a menő klubban:
– Te, emlékszel arra a rövid miniszoknyára, amit a tegnap esti partin viseltem?
– Ó igen, nagyon dögös voltál benne – mondja a másik.
– Ez igaz, de csak ma jöttem rá, hogy nem is miniszoknya volt, hanem egy öv…

*

– Móricka, te nem tanultad meg a múltkor feladott imát, igaz?
– I-i-igaz, plébános bácsi, de honnan tetszik tudni?
– Látom a szemedről. Nos, mit fogsz délután csinálni?
– Elmegyek a szemészetre…

*

Két régi barát találkozik:
– És mondd csak, megőrizte a feleséged a gyönyörű lányos karcsúságát?
– Nemcsak hogy megőrizte, hanem azóta megduplázta!

Összeállította: FÁBIÁN GIZELLA

SZÁSZRÉGEN ÉS VIDÉKE

Kiadja *a SZÁSZRÉGENI KOLPING CSALÁDI EGYESÜLET*
ISSN 1454-6183

Alapító tagok: *Adorjáni László, Csernátoni József, Demeter József, Pakó Benedek, Márk Endre †*

Újságtanács: *Bözödi Sándor, Csernátoni József, Fábián András György, Nagy F. Atilla, dr. Zsigmond Zsolt.*

Főszerkesztő: *Fábián András György*

Szerkesztőbizottsági tagok: *Balla Árpád, Lovász Bernadett, Kiss-Miki Melinda, Nagy F. Atilla, Nemes Árpád, Szabó Antal, Székely Rozália.*

Weboldal: *Madaras Péter*

A műszaki szerkesztést és a nyomdai előkészítést az ***IMPRESS KIADÓ*** *végezte.*

Készült a marosvásárhelyi I. I. MUREŞAN ŞOMFĂLEAN ANDREI DORIN nyomdában.

A névvel és névjeggyel ellátott írásokért szerzőik felelnek.

Internet: www.regen-videke.home.ro

E-mail: madaraspeter1964@gmail.com
fandras59@yahoo.com

Ára: 3 lej